

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2014. május, ünnepi különszám

*“Magasztaljátok az Urat, mert jó;
mert örökkévaló az Ő kegyelme!”*

*Magasztaljátok az istenek Istenét;
mert örökkévaló az Ő kegyelme!”*

*Magasztaljátok az uraknak Urát;
mert örökkévaló az Ő kegyelme!”*

Zsoltárok 136:1-3

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

*Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik*

*Cikkeket, beszámolókat a reftetemvar@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.hu , tel.: 46/506-613*

*Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő-kedd-szerda és péntek 9-12 óra, csütörtök 15-18 óra*

„Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. Aki ültet, és aki öntöz: egyik, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan. Mert mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.”
(1Kor 3:6-9)

Hazánk XX. századi történelmének egyik legnehezebb időszakában is alakultak meg Miskolcon református gyülekezetek. A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség első lelkipásztora Dr. Szilágyi István volt évtizedeken keresztül. Őt követte Dr. Benke György, majd Dr. Kádár Péter és Dr. Kádár Péterné. Az utóbbi esztendőben Fehér Norbert töltötte be a vezető lelkipásztori állást, és most Almási Ferenc kezdte meg Isten Országá építésének szolgálatát a gyülekezetben ugyanebben a tisztségben.

Hosszan lehetne taglalni az egyes lelkipásztorok meghatározó szerepét a gyülekezet életében: mindnyájan a maguk látása szerint, az idők jeleit és a lehetőségeket felismerve nagy odaadással és hűséggel végezték a rájuk bízott szolgálatot.

Ha visszatekintünk az elmúlt a bő hatvan esztendőre, az egyházközség történetében jól láthatjuk Pál fent idézett szavainak valóságát. Most, amikor én kezdem meg itteni szolgálatomat, éppen erre a folyamatosságra szeretném felhívni a figyelmet ezzel a kiadvánnyal. A Deszkaszálkák e rendkívüli, ünnepi kiadásában az említett vezető lelkipásztorok egy-egy itt elhangzott igehirdetésével kívánom ezt a csodálatos folyamatosságot szemléltetni: *„más alapot senki sem vethet a meglévőön kívül, amely a Jézus Krisztus.”*(1Kor 3:11)

2014. május 17.

Almási Ferenc

Egymás terhét hordozzátok...

Textus: Galata 6:1-5

Ma délelőtt egy igetanulmányon dolgoztam és ennek kapcsán nem a napi igéből olvasok, hanem a Galata levélből, a 6:1-5 verseket.

Van egy régi keresztyén legenda, amelyik arról beszél, hogy az ember elbukott az Édenkertben és Isten igazságos ítéletével kiűzte az embert. A legenda szerint amikor bezárult az Édenkert ajtaja a bűnössé lett emberpár mögött és az angyal odaállta lángpallossal, akkor az angyal utána szólt a kiűzött emberpárnak és ezt mondotta: „Egymásnak terhét hordozzátok”. – Ebben a legendában az a gondolat szólal meg, hogy onnét kezdve, hogy az Édenkert bezárult számunkra, rettenetes terheket kell a vállunkra vennünk és ezeket hordoznunk kell. Ezeket a terheket nem lehet ledobni, nem lehet egyedül elviselni. Lehetetlen helyzetben vagyunk tulajdonképpen. Se elviselni nem tudjuk, se ledobni nem vagyunk képesek. Csak az az egyetlen járható út marad, hogy „Egymás terhét hordozzátok”.

De mintha itt valami ellentmondás lenne Pál apostol mondatai között. Az első mondatban ezt mondja: Egymás terhét hordozzátok. De két mondattal alább azt mondja: Ki-ki a maga terhét hordozza. Itt valami feszültség van a két ige között. Melyik igaz? Egymás terhét hordozzátok. Ez azt jelenti, hogy vegyük magunkra másnak a terhét, baját, de másvalaki is vegye magára az én terhemet, bajomat. Alább pedig azt mondja: Ki-ki a maga terhét hordozza és elég mindenkinek a maga gondja, baja, vegye magára és hordozza. Hogy függ össze ez a két ige?

Nagyon jellegzetes az, hogy Pál apostol kétféle görög szót használ a két igében a teher kifejezésére. Más szó van a két helye. Ez maga már bizonyos világosságot ad nekünk. Az első helyen: Egymás terhét hordozzátok, ez áll: barosz, ami szó szerint azt jelenti: nagyon súlyos teher. Azt mondja Pál apostol: együttesen hordozzátok ezt a nagyon súlyos terhet, amit hordozni kell. Később a másik helyen – „ki-ki a maga terhét hordozza” – ilyen szót használ: phortion. Ez a szó egy alapigéből származik, „feró”-ból, ami azt jelenti, hogy batyu. Mint ahogy a katonadalokban a „borjú” a hátizsákot jelenti, ami borjúbőrből volt, amiben ott volt az ásó, tűzszerszám, sátor, elemózsia. Ez együtt volt a borjú. Amikor a népdalban éneklik, hogy „nehéz a borjú”, erre gondolnak. A görög szó ezt jelenti, az utazó ember batyuját. Tehát az apostol két dologról beszél. Van valami nagyon súlyos teher, azt együttesen kell hordozni. A másik gondolat pedig az, hogy mindenkinek magának kell az útibatyuját hordozni.

Amennyire megértettem, ebben két egymást kiegészítő gondolat van, nem pedig ellentmondás. Mind a kettő igaz, együtt érvényes és együtt szólal meg. Az első igében a bűnteherről van szó kétségtelenül. „Atyámfia, ha valakit előfog valami bűn, ti lelkiek igazítsátok útba szelídségnek lelkével,... egymás terhét hordozzátok”. Ha valamelyik atyafit a bűn előfogta, ne taszítsátok ki, ne mondjátok le róla, ne szakítsátok meg vele

a testvéri kapcsolatot, hanem hordozzátok azt a nagyon súlyos terhet, a bűnnek terhét. Ha előfog valakit a gyülekezetben a bűn, egymásnak terhét, ezt a nehéz bűnterhet hordozzátok. – Alább pedig arról beszél, hogy mindenkinek van valamilyen útibatyuja a földi élet zarándok útján, amit vinni kell és ami ebben a kofferban van, azt ne adjuk át másnak. A régi emberek kisebb batyúval utaztak, nem voltak olyan igényesek, mint mi. A modern ember degesz kofferekkel megy. Ez a lelkiekre is érvényes. A régi embernek az útibatyuja életügyek, gondok, terhek, amik speciálisan az övé volt, - kisebbek voltak, mint a mai emberé. Mindenesetre az apostol azt mondja, hogy ezt az útibatyut mindenkinek magával kell vinni.

Mi van ebben a kofferben? Életünknek azok az adottságai, amiken nem tudunk változtatni, amiket örökszerűen hoztunk, amelyek a mi egyéni élethelyzetünknek a sajátos adottságai. Például az, hogy valaki nőnek született és nem férfinak. Ez még mindig elég nehéz batyú. Nem lehet levetni ezt a batyut, vinni kell mindvégig. Vagy például az, hogy magyarnak születünk és nem osztrákoknak. Kár lázadni ellene, nem lehet letenni. Vagy az, hogy a XX. században születünk, ebben a nem éppen nyugalmas évszázadban. Ez is olyan úti teher, amit nem lehet letenni. Még hosszan folytathatnánk. Ha valaki nagyon labilis idegrendszerrel örökölt őseitől, azt is hordozni kell. Talán irigykedve néznek a másokra, akinek hajókötélből vannak az idegei. De akiknek törekeny idegrendszer van az útibatyujában, annak azt kell hordoznia. – Kezdték érteni, hogy „Ki-ki a maga kofferjét vigye”. Isten elbocsátott minket egy ilyen zarándok útra, ránk tett egy ilyen hátizsákot és ebben benne van az, ami az ő sajátos helyzete. Valaki nagyon szeretne családot és nincs családja. Valaki nagyon szeretne szabadon, egyedül élni és bele van építődve egy nagy családba és ott kell égni. Valaki halálosan utálja már a pénzt és nem tud szabadulni, akármire nyúl, arannyá válik a kezében. Valaki nagyon szeretne sok pénzt és nagy szegénységben él. Vegyük tudomásul, hogy amit Isten beletett, hordozni kell.

Most jön a legszebb dolog az egészben. Talán most már tudunk különbséget tenni. Először azt mondja: Egymás bűnterhét hordozzátok. Aztán: Ki-ki a maga életterhét hordozza. Most jön a szép dolog. A két szó közül a második szó tulajdonképpen a görögben kicsinyítő kifejezés: fortion. Az alapszó az, hogy fortosz=batyú, teher, de a fortion annyit jelent, mint batyucska, terhecske. Az, hogy te nő vagy, magyar vagy, a huszadik században élsz, az igazában batyucska. Ez könnyű dolog a bűnhöz képest. Az igazán nehéz dolog a bűnnek a terhe, a bárosz.

Érdemes elgondolkozni, mert mi fordítva gondolkozunk. Úgy gondolkozunk, hogy a bűn könnyű dolog, attól még vidáman élnék, de nő vagyok, magyar vagyok, ez az igazán nehéz. Mi tehát fordítva gondolkozunk. Itt kellene megtérni a gondolkozásunkban, itt kellene ráhangolódni Pál apostol gondolatára. Mert biztosan igaza van. Ha az élettapasztalatunk ellene kíván mondani, álljunk rá erre a hitbeli alapra, hogy igaza van Pálnak: az igazán nehéz dolog a bűn. A bűnnek a kárhozatos, mocskos hatalmához képest ezek amiket elmondtam, csak terhecske. A bűn az igazi teher.

Persze, ezt a hátizsákban levő dolgot önmagunk nehezzé tudjuk tenni. Egy példával világítom meg. Ha a hátizsákban például szivacs van és beleugrok a vízbe és kijövök, nagyon nehéz lesz a hátizsák, mert a szivacs megtelik vízzel. Valahogy így lehet arról beszélni, hogy valaki nő, az nem szükségszerűen rettenetes teher. De látok nem egyet a nők közül, akinél ez a szivacs, hogy ő nő, úgy teleszívta magát kisebbségi érzéssel, irigységgel, a férfiak felé, hogy ez is nehéz. De nem arról van szó, hogy amit Isten készített, az nehéz, hanem a bűn hozzájárul. Az, hogy 1961-ben élünk, az egészséges hitben roppant szép, izgalmas. Mikor szép élni, ha nem 1961-ben, amikor nagy színjátéknak vagyunk a részesei? Az lenne talán szép, ha halál, mozdulatlanság lenne körülöttünk? A reménytelenül lusta óembernek az lenne jó, de annak az embernek, akit az Isten teremtett, annak az 1961-es év kitűnő, mert most lehet szolgálni, imádkozni, lehet bizonyosságot tenni, ragyogni az éjszakában, mint a csillagok. Azt mondotta Pál, hogy ilyesmik legyünk. Az, hogy 1961-ben élünk, nem olyan nagy teher, hacsak mi magunk nem tesszük nehezzé. Jaj, kicsúszik minden a kezemből, jaj a lakásom, a pénzem, a családom! Persze, csúszik! De aki Istenbe kapaszkodik, az élvezi, mert kiderül, hogy mi a mozdíthatatlan és mi a mozdítható. Azért arra kérlek, hogy azt, ami a hátizsákunkban van, ezeket az életadottságokat ne tekintsük olyan rettenetes tehernek! Nem olyan igazi teher. Az igazi teher a bűn.

Ha a bűnt a múlt, jelen, jövő vetületében nézzük, azt kell mondani, hogy a bűn a múltunknak a sok rendezetlen ügye, amiket jóvá kellett volna tenni. Adott volna Isten hozzá erőt és nem tettük jóvá. Amiket elmulasztottunk és nem tartottunk bűnbánatot és nem vettük rá a bocsánatot. A rendezetlen múlt rettenetes teher. Higgyétek el, hogy ha semmi nem történnék a világpolitikában, csak ma este lehullana a lelketekről a múltnak a sok gyöttrő terhe, úgy mennétek ki innen, mint a madarak!

És a jelennek a sok rendezetlensége, tisztátalan indulata, gondolatok, keserűség, harag, gyűlölet, irigység. Ezek nehéz terhek. És a jövőnek a félelmei: mi lesz holnap, mi lesz velem, öregszem, elszalad az élet és nem éltem. Elszalad a fiatalságom és nem volt életem. Jön a halál. Jaj, ez az igazán nehéz dolog, a hitetlenség.

Ennyi az egész, amit el akartam mondani. Két dologról van szó: a bűn-teherről, meg az élet-teherről. Pontosabban a bűn súlyos terhéről és az élet-terhecskéről. Vigyázzunk arra, hogy amit Isten útibatyu gyanánt adott kétségtelenül, de nem halálosan nehéz batyu gyanánt, azt hordozzuk, és ne nehezsítsük a magunk bűneivel. Az élet-terhecskével az a helyzet, hogy ha mindenáron át akarom lökni másra, nem veszik át, és mindig nehezebb lesz. Ha az életterhet okosan, türelmesen hordozom, mindig könnyebb lesz. Nőgyógyászok mondják, hogy amelyik nő küszködik azzal, hogy ő nő, akkor minden gyötirelem számára. Aki pedig tudomásul vette, hogy nő, annak nem jelent semmi megrázkódtatást. Ez az egyik igazság. Amit nekem kell hordozni, ha azt okosan, türelmesen hordozom, mindig könnyebb lesz. A bűnnek a terhe viszont olyan, hogy ezt csak együtt lehet hordozni. Itt is fordítva csináljuk. A magam terhét szeretném másra tenni, és a bűnről hallgatok. Pedig a bűn mindig nehezebb lesz, ha egyedül hordozza az em-

ber. Megrothad a belső világa az embernek. De ha megosztja a másikkal, vigasztalást kap, tanácsot kap, ígét kap, feloldozást kap a másiktól. A bűnnek a terhe olyan, hogy azt csak együtt lehet elhordozni. Azért mondja Pál, hogy együtt hordozzátok a bűn terhét. Ne ítéljétek egymást, de ne is zárkózzatok el egymás elől.

Talán szójáték, de érdemes meggondolni: Egymás terhét hordozzátok. Egyik is hordozza egy más terhét, egy másiknak a terhét. Nem lehet mindenkinek a terhét hordozni. Abban kellene megerősödni a gyülekezetnek, hogy kialakulna ilyen teherhordozó közösség.

És még egy ige kívánczik ide a teljesség érdekében. Elgondolkoztam, megértettem azt, hogy akkor tudja az ember együttesen is hordozni a bűn terhét, és akkor tudja az ember egyedül hordozni a saját életterheit, ha ezt a harmadik ígét is ismeri. Az 55. zsolttárban olvassuk: „Vessed az Úrra a te terhedet, Ő gondot visel rólad és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz.” – Együttesen is úgy lehet hordozni a terheket, ha ketten-hárman – és még Jézus Krisztus. Együtt odatesszük Jézus Krisztus keresztségéhez a bűn terhét. Mert nem az a bűn megoldása, hogy megértelek és feloldozlak, mert én is elbuktam, - hanem az, hogy igen, elbuktál, én is elbuktam, de meghalt értünk Jézus Krisztus. Vessed az Úrra a te terhedet. Az egyéni életet is úgy lehet hordozni, azt, hogy nő vagy, magyar vagy, nem lehet átgörgetni senkire, csak Jézus Krisztusra. Egyedülálló nő vagyok, Jézus Krisztus légy társam, segíts engem, adj nékem erőt! 1961-ben élek, inkább reszketek, mint gyönyörködöm. Jézus Krisztus, mutasd meg a világtörténelem szépségét! Ez a bekoronázó ige: Vessed az Úrra a te terhedet! Ámen

Elhangzott 1961. augusztus 17-én, csütörtökön

Dr. Szilágyi István

Légy példa...

Textus: 1. Timóteus 4:12

Az elmúlt héten három napon át részt vettem a Debreceni Teológiai Akadémián a lelkészképesítő vizsgákon. Az első lelkészképesítő vizsgákra jelentkezőknek prédikációból is kellett vizsgázni. Elkészített igehirdetést kellett elmondani a vizsgabizottság előtt, de úgy, mintha templomban, szószéken lennének és gyülekezet előtt beszélnének. Az ilyen igehirdetéseket megbeszélés követte. Fontos kérdés az igehirdetésre készüléskor, hogy tudja az igehirdető, hogy kinek prédikál, kik hallgatják.

Nem csak a vizsgázóknak vagy a fiatal lelképásztoroknak kell szem előtt tartani ezt, hanem mindig is, minden igehirdetőnek. Amikor készülök az igehirdetésre, előttem van ez a gyülekezet, előttem vannak a figyelő tekintetek. Sok itt lévő testvérünkről tudom, hogy mi az öröme vagy gondja, milyen kérdések foglalkoztatják, milyen szomorúságot vagy betegséget hordoz, vagy hogy milyen betegekért imádkozik. Van úgy, hogy olykor tudatosan is megcéloz az igehirdető valakit vagy valakiket az ige üzenetével. De úgy is van – közöttünk is megtörtént vagy megtörténik – hogy el-elmondja

valaki, hogy mennyire szüksége volt erre. Olyanok is mondják ezt, akikre én nem is gondoltam, vagy akiknek nem is tudtam azokról a kérdéseikről és tanácsalanságaikról, amelyekben az igéből útmutatást nyertek; nem tudtam erőtlenségeikről, melyekben az ige erőt jelentett.

De tudta az Úr, hogy mire van szükségük, aki sokkal jobban ismeri az övéit, mint ahogyan én ismerem. A mi Urunk, Istenünk a vasárnapi soron következő igéket is felhasználja arra, hogy személyesen szóló és mostanra való üzenetté válják.

Kinek szól mostani igénk? „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse...”? Az ifjaknak, mondhatnánk. Örülünk annak, hogy nem hiába szól, hisz ifjak is vannak itt, ezeken a vasárnap délelőtti istentiszteleteinken, mint ahogy ott vannak a családban, ott vannak a társadalomban.

De ne csupán a tizen- vagy huszonéves ifjakra gondoljunk. Pál apostol Timóteusnak, fiatal munkatársának írja ezt a levelet és mondta azt az utasítást és tanítást, hogy „senki a te ifjúságodat meg ne vesse...” Timóteus a második nemzedékből való volt. Az idős Pálhoz képest fiatal volt. Annak idején a sárospataki teológusok cserkészcsapatát őrá nevezték el Timóteus cserkészcsapatnak. De amikor Pál ezt a levelet írta, már Timóteus sem tizen- vagy huszonéves volt. Pál 62-63 éves volt (mint én most), Timóteus pedig 36-38 éves lehetett. Neki írja Pál: „senki a te ifjúságodat meg ne vesse...” Az ige üzenete tehát akkor ennek a gyülekezetnek a feléhez is szólhatna. De kortól függetlenül mindenkinek üzenetté válhat. Egy idős embernek, Nikodémusnak mondta Jézus, hogy „szükség neked újonnan születned”, de mindenkire vonatkozik ez a sürgető megállapítás. Mostani igénk is mindenkire szóló üzenet, azokhoz is, akik koruk szerint a gyülekezet másik feléhez tartoznak: „Légy példa a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, hitben, tisztaságban”.

Timóteus az egyházban, az efézusi gyülekezetben elfoglalt tiszttségéhez viszonyítva volt fiatal. Régtől fogva a zsidó gyülekezetben a vének, az idősek voltak vezető pozícióban. Timóteus fiatal korában már pásztorává, vezetőjévé, felügyelőjévé – presbiterévé lett a gyülekezetnek. Érezte Pál is – talán Timóteus is felvetette ezt: hogyan fognak rá nézi, hogyan fogják elfogadni a gyülekezetben az idősebb férfiak, akik 10-20, esetleg 30 éve ott vannak a gyülekezetben, akik régóta presbiterek, hogy ez a fiatal Timóteus lett a pásztoruk, az epizkoposzuk (püspökük)? Ezért írja neki Pál: „senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa...” Vagyis éljen úgy, hogy magatartása miatt tiszteljék és megbecsüljék. Kálvin felsorolja itt, hogy: „az igazi erkölcsiség mikben áll. Nem a külsőségekben, mint a görbe bot, a főveg, a gyűrű, a köpeny s más jelentéktelen dolgok”, hanem a példás élet. Egyik tanárunknál Debrecenben a legmagasabb szorgalmi jegy a „példás” volt (ma is így van az iskolákban).

2. Fiataloknak és nem fiataloknak szóljon az ige tanítása és intése: „Légy példa a hívőknek” – vagyis a gyülekezetben. Sőt tegyük hozzá: a nem hívőknek is, az egyházon kívül is, a világban is! Példákra, jó példákra és példaképekre van szükség. Híjával van a világunk, a felnövekvő nemzedékünk a példaképeknek. Nemzedékek sora nőtt úgy

fel, hogy a hitoktatás felhívta a gyerekek figyelmét a bibliai példákra és példaképekre. A történelem tanítása a nemzeti hősokeket és példaképeket ismertette meg. Az irodalom tanítása a jókai-típusú pozitív és negatív hősokeket emelte ki. Ezek erkölcsi alapot adtak, nemzeti érzést ébresztettek, könnyűvé tették a különbségtételt és így a választást is a jó és rossz között. De ma az érzelmek zűrzavarában és az értékek zűrzavarában élünk. Nincsenek egyértelmű példaképek. Egy előadásban hallottam, hogy a helyzet rosszabb ennél: mi, a felnőtt nemzedék vagyunk a példaképei a felnövő gyermekeinknek. Ők egyszerűen csak szabadabban és nyíltabban csinálják azt, amit mi alakoskodva, a szép szavak mögé elrejtőzve csinálunk. Vagy ha vannak jó példák, mert vannak, ezekről nem írnak az újságok, ez nem érdekes: ezekről nem csinálnak filmeket, ezek nem töltenek meg mozikat, ezek nem jelentenek kasszasikereket. Jöjjenek a szupersztárok, a szuperbetörők és szuperterroristák, ezekből lehet üzletet csinálni.

Pál apostol és a többi a apostolok és követőik nem üzletet akartak csinálni. Nem akarták kihasználni a maguk javára a megromlott erkölcsi érzéseket, a kificamodott izlést. Egészséges életszemléletet, jövőt formáló értékeket ápoltak, és kézbesítették, amit Uruktól, Jézus Krisztustól vettek, amik áldásul voltak a világra és új kezdetet jelentettek az akkori hanyatló és összeomló világban. Nem környezetük szelleme, nem a korszellem határozta meg magatartásukat, hanem Jézus Krisztus Lelke. Nagyon is megismerhető az apostoli levelekből a romló, a veszni tért erkölcsű világ reménytelen állapota. De új értékeket ismertek meg az apostoli tanításokból, új életet kezdtek élni Jézus Krisztus evangéliumát megismerő, azt elfogadó emberek. Erre az új életre buzdították az apostolok a keresztyén gyülekezet vezetőit és tagjait. Gyakran olvasuk ezt a felhívást másutt is: Légy példa! Titusnak, másik munkatársának is ezt írja Pál: „az ifjakat intsed, hogy legyenek mértékletesek. Mindenben tenmagadat adván példaképpül” (Tit 2:6-7). Egy egész gyülekezetről írja Pál, a tesszalonikai gyülekezetről: „Ti is a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongatás között a Szentlélek örömeivel, úgy, hogy példaképpé lettetek Macedóniában és Akhájában minden hívőre nézve”. (1Thessz 1:6-7). Péter írja a presbiterekről a presbitereknek: „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkeségből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak.” (1Pt 5:1-3). Ez a magas igény nem csak a Filippi gyülekezetre vonatkozott, hanem minden gyülekezetre vonatkozik, minden keresztyén emberre, minden Isten ígétével élő emberre: „legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.” (Fil 2:15)

Kedves fiatal és idősebb Testvéreim! Légy példa, legyetek példák a családban, a gyülekezetben, a világban. A példa görögül így van: ’tüposz’ – típus. Emlékezhettünk erre

a kifejezésre: új embertípus. Az új embertípus, a második Ádám, aki valóságos szentségben és igazságban született – Jézus Krisztus. Ő nem példaképünk, Ő a Megváltónk. Azért, hogy Benne új életet nyerjünk és abban járjunk. „Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, a ki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” (Zsid 12:1-2)

Elhangzott 1994. szeptember 11-én, vasárnap

Dr. Benke György

Én élek és ti is élni fogtok

Textus: János 14:19b

Egy asszony súlyos műtéten esett át, daganatot távolítottak el a szervezetéből. A műtét után az egészsége rendbe jött, panaszai elmúltak. – Most tudom igazán, mit jelent az élet – mondta felépüléséért hálálkodva. Vajon azelőtt nem élt?

Sokan úgy vélik, a nagybetűs élet akkor kezdődik, amikor a fiatal lány vagy srác először megkóstolja a feldobó por, a tömény alkohol, a futó kaland, a gyorsan jött és gyorsan elvert nagy pénz ízét. Fásult, kiélt lelkek és arcok, nyílt utcán lemészárolt, kis és nagy, kőgazdag alvilági héják tetemei mutatják „a nagybetűs élet” felé vezető utat.

A tévében láttam egy házaspárt; mindkettőjük kéz nélkül élt, az egyikük így született, a másikuk balesetben csonkult meg. Közös sorsuk hozta őket össze. A lábukkal öltöztették a kislányukat, végezték a házi munkájukat. Láthatóan boldogok. Akárcsak az az átszellemült arcú, vak lány, akit egyszer egy kórusban láttam énekelni.

Akkor hát, mi is kell ahhoz, hogy életnek nevezhessük azt a kis időt, amit e földön töltünk el? Valami más, mint amit az íncsiklandozó falatok és a pazar autósodák kínálnak az óriásplakátokon. Persze lehet valaki elégedett, ha mindazt megveheti, amit elhúznak az orra előtt. Ám a nagy átverés abban rejlik, hogy ettől még senki nem kelt életre és nem lett boldoggá.

Érdemes elgondolkoznunk azon, hogy válthatjuk valóra azt az esélyt az életre, amit a születésünkkel kaptunk. Nem szendergünk-e Csipkerózsika-álmunkban, miközben üresen, maradandó gyümölcsök nélkül peregnék le az éveink?

Jézus szavai – a kereszthalála előtt – talányosan csengenek. Az szól így: „én élek”, aki tudja, hogy a közelgő ünnepen meg fogják ölni. Hát élet az, amelyik harminchárom év után megszakad, a koronája tövisfonat, a nekrológja pedig egy gúnyos élű vádirat a feje fölött?

Jézus igazat mondott: bár megfeszítették, s nemcsak az élete, még a haláltusája is rövidebb volt, mint az átlagos elitélteké, mégis életre kelt a halálból való feltámadása által, s élőként mutatkozott többeknek.

Ő már egy másik létben él, rajta nem fog a kor, betegség, bánat, fájdalom. Többé nem hal meg. Nekünk fel nem fogható lét ez, de ettől még nem idegen. Isten eredeti szándéka szerint ilyennek indult az élet a földön. Jézus élete az igazi élet.

Hát nem lenne sokkal jobb már most elkezdeni élni? Miért van az, hogy hagyjuk elfutni a földi létet annyi üresjáratral fiatalon, s csak majd akkor kezdünk eszmélni, amikor már a „hol itt fáj, hol ott fáj” korszaka köszönt ránk?! Ráadásul, ott az óriási kockázat: ha sokáig halogatjuk, vajon lesz-e rá időnk, alkalmunk, hogy egyszer alaposan újragondoljuk az életünk dolgait. Milyen igaz a finn ének figyelmeztetése (Hamar István fordításában): „Ó, ne hagyj fejedet bűnben őszülni vénhedtté, Ne csupán teledet vigyed végül az Úr elé!” Éppen ezért, ne érezzük véglegesnek a mostani létünket, ne alapozunk erre mindent! Olyan gyorsan eltűnik, mint az álom – ahogy a múlandóság és az öröklét éneke, a 90. zsoltár tanítja.

Ne feledjük, a halálra készülő Jézus mondta magáról, hogy él, mert hitt abban, aki életet ad minden léleknek. Tanítványaihoz pedig így szólt: „ti is élni fogtok”. Mikortól? Amint hinni kezdenek Benne, mint feltámadó és feltámasztó Krisztusban, akiért készek elhagyni az életet megrontó bűnt. Mert nem lehet másként kigyógyulni a halálból, mint hogy a mérgétől, a kórokozójától is megszabadulunk. Jézus büntelen halála az ellenszérum. A hit és a Szentlélek ereje által eggyé leszünk vele halálában és új, halhatatlan életében.

A húsvét ezzel a kérdéssel kopogtat be az ajtónkon: Akarsz-e élni végre? Feleljünk neki hittel: „Jézus él, mi is élünk, a haláltól nem félünk”!

Elhangzott: 1998. április 13-án, húsvét hétfőn

Dr.Kádár Péter

Veszték erőt

Textus: Apostolok cselekedetei 1:8

A pünkösöd – mondta valaki – az emberi lélek felmagasztalása. Nem érhet nagyobb tisztesség egy embert, mint hogy Isten a saját lelkéből ad neki, bevonja a maga erőterébe. Annak pedig, hogy Isten lelke kiárad az emberre, életváltozás lesz az eredménye. Ennek a tanúságát adja az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv számos története: a Lélek mozgásba hoz, megragad, az embert áttüzesíti, átformálja, s majd a világot is kifordítja a sarkaiból.

Nem lehetne semmi sem annál szomorúbb, mint hogy évről évre megünnepeljük a pünkösödöt, beszélünk róla, de ezzel az élő erővel nem találkozunk, bennünk minden marad a régiben. Ha csupán annyi történnék, hogy elérkezik hozzánk egy csodálatos világ híre, az isteni élet lehetősége, de hozzáférésünk úgy sincs, úgysem lehet hozzá. Ha úgy éreznénk magunkat, mint a görög rege kárhozottja kínjában, amikor a megáhitott gyümölcs szinte az ajka előtt futott el elérhetetlen távolságba. Hiszünk-e abban, hogy a pünkösöd ajándéka a miénk is lehet? Vagy csak rutinból száll az ajkunkról: „Jövel,

Szentlélek Úristen, tölts bé szíveinket épen”? Nem tartozunk-e azok közé, akik a „vára-
kozás nélküliség lelkének” adták át magukat, mert bár egész lényünk változás után
kiállt, a bensőnket megtöltő lélek után szomjazunk, de aztán le is hűtjük magunkat:
„Hiába zokogsz, / poshadt lelkekkel csodák nem történnek.” De oly lehetetlen lenne-
e az Úrnak, hogy „poshadt lelkekkel” csodát tegyen? A 88. zsoltár írója azt kérdi:
„Teszeli-e csodát a halottakkal? Fölkelnek-e az árnyak, hogy magasztaljanak téged?”
Bár az ő szájában ezek csupán költői kérdésnek hatnak, de Isten dicsőségesen felel,
megfelel ezekre a kérdésekre nagy tetteivel, s majd a jézusi szabadítással.

Az Úr lelke erejével töltekeztek fel a próféták, emelkedtek önmaguk fölé s tudtak túl-
mutatni magukon. Ami pedig az első pünkösdkor történik, az minden várakozást felül-
múl. Nem arról van szó csupán, hogy a tanítványok valami új képességgel áldatnak
meg (elkezdenek más nyelven beszélni), hanem, hogy más emberekké lesznek. Nem
csupán velük, de bennük történik valami: a Lélek ereje birtokba veszi és átformálja
őket. Akkora a kontraszt egykori és mostani lényük között, hogy azt alig lehet leírni.
Ha csak pár nappal azelőttre gondolunk: senki nem adott volna egy lyukas garast sem
azért, hogy ez a társaság lesz az, aki majd átformálja a világot. Esélytelenebb emberei
még soha senkinek nem voltak, mint a mennybe ment Úrnak, s íme, mi lett belőlük! A
Szentlélek a mi életünk esélye is! Erőre kaphatunk, megtelíthetünk, átformálódha-
tunk a pünkösdi Lélek által.

Valaki igen szépen fogalmazott, mikor ezt írta: „az első pünkösöd bölcsője az együtt
imádkozók közössége.” Ma sincs más bölcső, melyben mennyei ajándékok, áldások
szülehetnek, mint az Úr gyermekeinek közössége és kitartó, buzgó könyörgése. Fo-
gadjuk hát meg az Úr Jézus kérésre, keresésre, zörgetésre bátorító szavait, s higgyük el
az Atya készségét arra, hogy szívesen ad nekünk Szentlelket.

Ha a pünkösdi történetet izgatónak, nyugtalanítónak érzi a szívünk, engedjük, hogy ez
így legyen. Az Úr akarata az, hogy belenyugodva ne mondhasa senki: volt egyszer egy
pünkösöd, de hol van az már? Az Úr akarata az, hogy a pünkösöd feltámadjon s mi, a mai
tanítványai, Lelkével betöltve valóban tanúi lehessünk nagy nevének.

Elhangzott: 2003. június 8-án, pünkösöd vasárnapján

Dr. Kádár Péterné

Az áldozathozatal dicsősége

Textus: János 13: 31-32

Kedves Testvérek! Ha az emberek végiggondolják, hogy életük melyik pillanatára
mondhatják azt, hogy dicsőséges, akkor különféle élet-mozzanatokat ragadnak ki. Van
aki, azt mondja, hogy, amikor fiatal voltam, és oly sok mindent meg tudtam tenni és be-
csületesem, tisztességem volt abban a közösségben, amelyben éltem. Vannak sportolók,
akik egy-egy fényes győzelmet emelnek ki. Aztán sokan éppen az esküvőjük napját

mondják ilyen dicsőséges napnak. Vagy a katonák egy-egy győzedelmes csatát, háborút. Nem hiába épültek a győztes római seregeknek a diadalívek. S a mi életünknek vajon mi volt a legszebb szakasz, vagy éppen mi az, amit keresünk? Abban egyet érthetünk talán, hogy mindannyian a pozitív töltésű eseményeket tekintjük dicsőségesnek. Ha valami kiemelkedően jó történik velünk, vagy jót teszünk és ezt mások is elismerik. Azért beszélek erről, mert a mai istentiszteletünknek alapigéje hemzseg a dicsőség szó változataival: dicsőül, megdicsőít. A két egymást követő bibliai versben ötször fordul elő. Szinte zsong e szótól a fülünk, amikor hangosan felolvassuk. A Szentírásban ennél nagyobb sűrűségben csak 148. és 150. zsoltár hozza a dicsőség szó változatait. A mi észjárásunk szerint ilyen csak egy nagyon magasztos életszakaszt vagy dolgot leíró bibliai részben lehetséges, azonban János evangélista megdöbbsent bennünket, mert ez nem így van. Jézus földi pályájának a mélypontján van ez két ige vers. Júdás éppen elárulta és miután kimegy a helységből, Jézusból vulkánként törnek ki ezek a szavak. Akkor beszél a megdicsőülésről, amikor sírnia kéne, amikor az árulás ténye nyilvánvalóvá válik. De nem ez történik. Nem annyira meglepő mindez, ha ezt az evangéliumot figyelmesen olvassuk. Ugyanis János evangélista úgy beszél Jézus haláláról, mint megdicsőülésről.

Érdemes végiggondolni, hogy mit is jelent maga ez a kifejezés: dicsőség. A héber nyelv ezt egy olyan szóval írja le, aminek a gyöke a súlyosnak lenni, tekintélyesnek lenni ige. Tehát aki dicső, annak súlya van. Szavainak, tetteinek vagy egyáltalán lényének tekintélye van. Ha ezt a jelentéskört figyelembe vesszük, akkor egyre inkább kezdjük megérteni, hogy valóban dicsőséges dolog az, ami elé Jézus néz: önként vállalja azt, hogy a világ bűnéért való áldozat legyen. S ezt a dicsőséget hüen rajzolja meg az az evangélista, akinek jelképe a sas, mert távlatos, nem emberi nézőpontból való a látása. Később Péter apostol vértanúhalálára is ugyanezt a kifejezést használja János: „Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent.” *Jn 21:19*

Az alapigében az alany egyrészt az Emberfia, s majd a későbbiekben látjuk, hogy általában véve az ember, és emellett alanyként jelenik meg az Isten is. Ember és Isten. Az emberként fájdalmat érző, könnyező, rettegő Jézus és az Isten. E kettő minőség találkozáspontja nem más, mint az áldozat, a keresztes. Hihetetlen ellentmondásos módon az áldozatot vállalóban ragyog fel az Isten. Mert mit is ír János evangélista? „az Isten dicsőült meg őbenne.” Nem azt írja tehát, hogy az Isten megdicsőítette Jézust, hanem egyenesen azt mondja, hogy lényeg szerint megjelent az ő dicsőségével Jézusban az Isten. Sőt később azt írja hangsúlyozva az Atya és a Fiú egytlényegűségét, hogy „az Isten is megdicsőíti majd őt önmagában.” A világ legmélyebb misztériumát szemlélhetjük tehát Jézus áldozatában.

És ez azt is elmondja nekünk, hogy ez az Isten, ilyen az Isten. Önmagát feláldozó, és áldozatot elfogadó. S mindez történik kevés ember tanúskodásával. Nem a nagy nyilvánosság előtt, hanem egy felejthető keresztre feszítés keretében. Amely a leghűségesebb tanítványokban húsvétkor és az idő multával stabil hittapasztalattá érlelődött.

Mert tudjuk jól a legkorábban keletkezett evangélium Márk bizonyágtételéből, hogy nem nagyon értették kezdetben a tanítványok Jézust, csak valami belső hangnak, intuíciónak engedelmeskedtek, amikor őbenne hittek, és követték őt. Pedig nem is sejtették a tanítványok, s talán mi sem sejtjük, hogy ezt a jézusi életstílust kell folytatnunk. Amennyiben másért vállaljuk az áldozatot, annyiban leszünk az ő tanítványai. Hiszen Jézus nem csak a saját megdicsőüléséről beszél a keresztről szólva, hanem ebben az evangéliumban azt is mondja: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor tanítványaim leszek.” Jn 15:8 majd később a főpapi imában „és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied az az enyém és megdicsőítetem őbennük.” Jn 17:10. Tehát a tanítványok egyik fő hivatása az Isten közelebről Jézus Krisztus dicsőségének hordozása. Gyümölcstelen élet nem keresztyén élet.

De hogyan teremhetünk gyümölcsöt? Ez nem csak akarat kérdése, hanem annak a kérdése, hogy van-e gyökere az életünknek, és mibe gyökerezünk. Ha Isten kegyelmében gyökerezünk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy Isten hoz elénk olyan élethelyzeteket, olyan szituációkat, amely a mellünknek szegezi a kérdést: vállalod az áldozatot vagy nem? Hajlandó vagy-e nem csak látszat szerint, hanem lényegileg is keresztyén lenni? Ezek az élethelyzetek legtöbbször láthatatlanok mások számára. Mert ugyan ki veszi észre azt, hogy én legbelül elhatározom, hogy áldozatot hozok. Csendesen történnek ezek a dolgok. Azonban erre is igaz a mi Urunk a hegyi beszédben elmondott szava: „Atyád, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.” Mt 6:4

Meg aztán emlékezzünk vissza, hogy dicsőséggel bírni azt jelenti súllyal bírni. S azt is tudjuk, hogy ez az igazi súly. Ahogy Wass Albert mondta: „a kő marad, a kő marad”. Olyan súly, amit még az utolsó ítélet szele sem fúj el. És akkor igaz lesz az az éneksor, amelyet az elmúlt héten hallhattunk: „És az Isten fiainak arcán dicsősége felragyog.” Az utolsó napon nyilvánvalóvá válik az, amit titokban tettünk. Dicsőséget nyer az az áldozat, amit családjunk körében, ebben a gyülekezetben, a másik emberért hoztunk. Dicsőséget nyer mindaz, amit Krisztus nevében a másik ember érdekében tettünk beteljesítve hivatásunkat. És ezek lesznek az igazán dicsőséges pillanatok, mert nem az emberek magasztalnak fel, hanem az élő Isten. Ámen.

Elhangzott 2007. szeptember 9-én, vasárnap

Fehér Norbert

Jézus szabadításának ára

Textus: Márk 5:19

A magyar emberekről azt mutatták ki, hogy nagyon ár-érzékenyek. Képesek vagyunk kicsit többet utazni (akár sokkal többet is) egy-egy akciós termék után, olcsóbb üzemanyagért stb. Valóban nem mindegy, hogy valamit megvásárolni megéri-e vagy nem. A mai igében azt láthatjuk, milyen ára van Jézus szabadításának.

Az Úr egy este úgy dönt, áthajóznak a Genezáreti-tó túlsó partjára, hogy kicsit távol legyenek a nagy tömegetől, akik őket követik. Átkelve a gadarénusok földjére érkeznek. Ám mégsem maradnak békességben, elvész az ismeretlenség előnye, békessége: azonnal eléljük fut egy őrrjögő, zilált ember, akiről messziről látható, hogy gonosz démonok által megszállott.

Valaki tehát azonnal felismeri Jézust: a tisztátalan lelkek a megszállott emberben.

Erről a megszállott emberről azt olvassuk, hogy nagyon sokat szenvedett. Dühöngött, önmagát is megsebezte, másokra is veszélyt jelentett. Hiába próbálták megkötnöni, bilincsbe verni, nem segített: szétszaggatta kötelékeit. – Egy tönkrement élet jelent meg Jézus előtt. Sem családja, sem barátai nem voltak. Mindenki rettegett tőle. Elkerülték, a gyermekeket szigorúan eltiltották, hogy csak abba az irányba is menjenek játszani.

A Sátán éppen ezt teszi ma is, ez a célja: legyenek ilyen szétesett emberi életek, családok, közösségek, ahol az emberek félnek egymástól, susorognak, elkerülik a másik tekintetét is. Olykor a családban sincs őszinte kapcsolat, beszélgetés: csendben elfogyasztott ebéd, rövid, egyszavas válaszok a kérdésekre. Sok esetben a gyülekezeti közösségben is csak felületes beszélgetés alakul ki az Ige körül, mert egymás előtt is kicsit bezárkózunk. – Legyen dicsőség az Úrnak minden családért, gyülekezetért, közösségért, ahol a Sátán nem tud éket verni az emberek közé!

A tisztátalan lelkek odakényszerítik az embert Jézus elé, leborul az Úr előtt, és a lelkek – talán - vezetője kérdi: „*Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságos Isten Fia?*” (7. v.) – A kérdés nagyon jó: semmi közük nincs egymáshoz! Semmi közös nincs bennük. Annyira nincs bennük semmi közös, hogy az egyiknek mennie kell: mégpedig a gyengébbnek. Jézus pedig ráparancsol: „*Menj ki, tisztátalan lélek ebből az emberből!*” (8. v.)

Milyen vigasztalás, bátorítás, reménység és erő forrása, hogy Jézus sokkal erősebb, mint a Sátán! Mennie kell, ha az Úr úgy akarja. Ahol Jézus Krisztus megjelenik a családokban, közösségekben, és engedelmeskednek Neki, ott a Sátánnak mennie kell. A széthúzás, susárlás, bizalmatlanság helyét átveszi Krisztus szeretete, elfogadása, békessége.

A tisztátalan lelkek kérik, hogy hadd menjenek az ott legelésző disznónyájba. Jézus megengedi ezt nekik (a disznó tisztátalan állat a zsidók szemében). A disznónyáj pedig belerohan a tengerbe, nyilván nagy anyagi kárt okozva a kondásoknak, a disznók tulajdonosainak.

Mindezeket jól látták a kondások, akik elmentek elmondani az eseményeket a városba.

Amikor megérkeznek a városlakók, látják, hogy az ördögös ember békésen ül. Nem kellene kötelek hozzá, nem forog vérben a szeme, nem vicsorog, stb. Teljesen más lett az élete.

De ezzel együtt megváltozik az ott élők élete is. Nem kell többé félve járni ezen a környéken. Nem kell félni a játszó gyermekeket. Nem kell botokkal, kövekkel járniuk az errefelé legeltető pásztoroknak, kondásoknak. Újra békés, nyugodt életet élhetnek. – Sőt, egy embertársukat egészségben visszakapták. Valakinek, akinek az élete egy merő borzalom volt, békességet, megnyugvást nyert, újra egészséges lett Jézus Krisztus szabadítása által.

Micsoda öröm! Micsoda boldogság! Micsoda kegyelem! – El bírnánk képzelni, ahogy ujjonganak. Hiszen meggyógyult egy ember, sőt látják, hogy valaki csodát tett, és a csodatevő itt van közöttük.

De nem ez történik. Az emberek csalódottak. Valóban örülnek annak, hogy az ember meggyógyult. Öröm, hogy nem kell tőle többé félni, rettegve járni azon a vidéken. De milyen áron! – Ez túl nagy ár a gyógyulásáért. Odaveszett mintegy 2000 disznó. Micsoda vagy az! Hiszen valóban jó, hogy meggyógyult ez az ember, de valójában már megszokták a jelenlétét. Már a gyerekek is tudták, hogy nem szabad erre játszani. Persze sajnálták, de úgy tűnik, hogy a disznókat még jobban. Inkább kérték, hogy menjen el onnan Jézus. Talán azért, nehogy valaki mást is megszabadítson, mert ilyen áron nem kell a szabadulás. – Ez túl drága.

És nekünk vajon mennyit ér meg Jézus Krisztus szabadítása? Milyen áldozatokat vagyunk hajlandóak vállalni? – Sajnos mai anyagi világunkban, amikor a legtöbb embernek jóval nehezebb a megélhetés, mint korábban volt, nagyon sokan mérlegelnek. Van, aki azt mondja: jó, hogy foglalkoznak a gyermekemmel hittanon, káté órán, de az egyházfenntartást már nem fogom befizetni: ennyit nem ér... „Megéri meglátogatni még egyszer azt az embert, akit már annyiszor hívtunk Jézushoz?” „Megéri megkereszteltetni, konfirmáltatni a gyermekemet? Megéri hittanra járatni, ha tanulhatna más szakkörön is?”

Egyik lelkész kollégám mesélte, hogy volt a gyülekezetében több italozó ember is, de közülük az egyik már érezte, hogy nem jó, amit tesz. Viszont gyenge volt akaratereje, és minden napot a kocsmában kezdett, ott is végzett. Egy alkalommal azt kérdezte tőle a lelkész, hogy hánykor nyit a kocsmá? Azt mondta, hatkor, de ő fél hatkor már elindul. Azt mondta neki a lelkész: „Bár én nem kelek ilyen korán, de maga miatt megteszem. Minden reggel fel leszek fél hatkor: itt megy el a kapu előtt, mikor megy a kocsmába. Jöjjön be, és imádkozzunk együtt erőért ahhoz, akinek van hatalma megállítani magát a kocsmába vezető úton.” – De a férfi nem ment be egy alkalommal sem. Ezt a történetet a férfi temetése után mondta el a kollégám. Ő vállalta a másékért az áldozatot, a fáradságot, hogy megmentse az Úr kegyelme.

De ugyanígy fontos áldozat, hogy imádkozzunk egymásért, a gyülekezetért, valakinek a gyógyulásáért rendszeresen. Ugyanilyen nagy feladat. Sok-sok tusakodással jár. De

ahogyan Jákób megküzdött az áldásért, úgy kell nekünk is megküzdünk. – Jézus mondja Péternek az utolsó éjszakán: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” (Lk 22:31) – Bennünket is kikér a Sátán, sajnos. Van-e, aki könyörög értünk? Könyörgünk-e egymásért? – Vállaljuk a Jézus szabadításának árát!

Mennyit ér meg neked Jézus szabadítása? Mennyit ér meg neked, hogy valakinek megváltozik az élete, hogy megszabadulhat Krisztus által a bűnök láncaitól? – Amíg te magad nem vagy megszabadított ember, nagyon keveset. Akkor látod másképpen Jézus szabadítását, ha megérted, átéled, hogy Ő nem mérlegelt, amikor a keresztre adta Önmagát. Nem vette számba, megéri-e az áldozat, amikor otthagya a mennyek dicsőségét, és eljött érted a földre egy csecsemő képében. Nem számolt az áldozattal, amikor eltúrta a verést, gúnyolódást, köpdösést, hazugságot, ostorozást, töviskoronát érted. Mindennél, még az életénél is drágábbnak tartott téged, hogy megmentsen. Nem egy disznónyájon, nem aranyon és ezüstön vásárolt meg a kárhozattól, hanem az Ő drága vérén!

Ma is sokan elküldik Jézust. A többség nem durván, hanem éppen olyan finoman, de határozottan, mint a gadariaiak. Talán látják, hogy Jézusnak milyen hatalma van, de olyan áron, hogy valamiről le kell mondaniuk, nem kérnek Belőle. A világhoz, a bűnhöz, kedvteléseikhez, szenvedélyeikhez jobban ragaszkodnak.

A gadarai megszabadított ember azonban vállalta mások szabadulásának árát. Ez az ár az volt, hogy nem mehetett Jézussal. Neki ott kellett maradnia, hogy elbeszélje mindenkinek, mit tett vele az Úr. – Pedig maga Pál apostol is azt vallja, hogy ha dönteni kellene, hogy elköltözzön ebből a világból, és Jézussal legyen, vagy itt maradjon továbbra is a földön, nem tudja, mit válasszon. „Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.” (Fil 1:22-24)

De éppen úgy, mint Jézus a gadarai meggyógyult embert, ma is ott hagyja a megszabadított, bűnbocsánatot nyert keresztyéneket a világban, hogy ők továbbra is hirdessék szavaikkal, életükkel Krisztust. A keresztyének jelként, bizonyoságként kell, hogy jelen legyenek ebben a világban, hirdetve szavaikkal, tetteikkel, hogy Isten nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Mert – bár szavaikkal ki nem mondva, de mégis – „a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését” (Rm 8:19)

Erre hív téged is az Úr: légy jelen hívő, bizonyoságtévő, megszabadított emberként ott, ahová Ő állított, akár áldozatokat is vállalva. Ámen

Elhangzott: 2013. november 24-én, vasárnap

Almási Ferenc